

RĂTUȘCA CEA URĂTĂ

Într-o primăvară o rață aștepta nerăbdătoare să iasă rătuștele din ouă. Poc-Poc! Coaja ouălor începu să crape. De acolo au ieșit, rînd pe rînd, cinci ghemotoace pufoase și foarte gălăgioase:

- Piu-piu-piu! Piu-piu-piu! Ce mare-i lumea!
- Ce mai vorbă, dragile mamei! Acum aveți mai mult loc decît înainte cînd erați în ou!

Apoi rața s-a uitat în cuibar. Rămăsese un ou mare, care nu se mai spărgea!
– Of, of, of! Să mai clocesc puțin!
Ea se așeză iar în cuibar să-i țină cald oului.

Cioc! Cioc! În sfârșit, oul crăpă! Din el se rostogoli o rățușcă cenușie.

– Vai! Nu prea seamănă cu celelalte! Dar nu-i nimic, o duc la baltă și o fac frumoasă!

În următoarea zi, ea își duse odraslele în curtea păsărilor.

– Mac-mac! Mac-mac! Haideți după mine să vedeți și voi lumea!

În curtea păsărilor rățușca fu ciupită, înghiontită și luată peste picior de celelalte orătănii.

– Cot-cot-cot! Ești tare urâtă! Pleacă de-aici!

– Nimeni nu mă place! Parcă-s blestemată!

Sărmana nu mai știa unde să se ducă și ce să facă! Răbdă ea cât răbdă, iar peste câteva zile sări peste gard și fugi. Păsările de prin stufiguri, când o văzură, au zburat speriate. Zbâââr! Zbâââr!

– Fug de mine fiindcă sunt urâtă!

Rățușca a plecat mai departe și spre seară a ajuns la o baltă. Aici a stat toată noaptea, ostenită și amărâtă.

Dimineață s-au auzit împușcături: poc! poc! Erau vânătorii.

– Oare... oare unde să mă ascund?

Ea s-a ascuns în păpuriș, tremurând de frică. Când, iată că un câine a apărut lângă ea. Hârrr! Câinele o mirosi, dar în depărtare se auzi un fluierat și el plecă de acolo fără să o înșface.

– O, Doamne! Sunt atât de urâtă! Nici câinii nu vor să mă muște!

